

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ ἑθνικουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξαμηνίως δρ. 19. Γεμίονος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κόρινθου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξαμηνίως καὶ Τριμήνιως ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαρτίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 14

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

«Κι' ἂν εἶναι προδότης; Κι' ἂν θέλει νὰ μᾶς παραδώσῃ;»

Μὰ τίποτε δὲν ἦταν χειρότερο ἀπ' τὴν κατάστασιν ποὺ βρισκόνταν τώρα.

Ναί, ἀλλὰ τὴν ἀκολουθία τους, τοὺς ὑπηρέτες τους, πῶς νὰ τοὺς ἀφήσουν; Ὁ Μαρσύτης; ἐδήλωσε πῶς ἦταν ἀδύνατον νὰ φύγουν μὲ τόση ἐπιστημότητα.

Ἄν ἔμεναν πάλι, θάκαναν καὶ τὸν τοῖχο, καὶ τὸν θά τοὺς ἐστοίχιζε ἴσως τὴ ζωή.

Ἡ πριγκίπισσα κι' ἡ ἀνιψιά της σὺμφωνήσαν. Πῆραν ξαφνικὰ τὴν ἀπόφασιν κι' εἶπαν:

—Θὰ σ' ἀκολουθήσουμε!

—Καὶ σένα ἐπιφορτίσω, εἶπε ἡ ἀντιβασίλισσα στὸ Μαρσύτη, νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν πριγκίπη Ροδόλφον πῶς ἐφύγαμε. Θὰ μᾶς τὸν φέρεις στὴν ἄλλη ὁχθὴ, εἰ;

Ἐκανε νόημα καταφατικό, ἀλλὰ, στ' ὄνομα τοῦ πριγκίπη, μιὰ θλιβερὴ ἀμφιβολία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Ἡ φυγή.

Ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα πῆρε ἓνα πορτοφόλι καὶ τὸ γέμισε τραπεζογραμμάτια. Ἐρριξε δὲ τῆς τὰ κοσμήματα σὲ μιὰ τσάντα καὶ πῆγε νὰ ἐρῇ τὴν ἀνιψιά της, ποὺ κι' αὐτὴ ἐτοιμαζόταν γιὰ τὴ φυγή.

Κι' οἱ τρεῖς κατέβηκαν τὴ μεγάλη ἐπίσημη σκάλα, αὐτὴ ποὺ ἡ Ζίνα τὴν εἶχε ἀνεβῇ θριαμβευτικά, λίγους μῆνες πρὶν, μὲ τὸ βασιλικὸ διάδημα στὸ κεφάλι.

Τότε δ' ἄλας τὴ ζητωκραύγαζε, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἔπαιζε τὸν ἐθνικὸ ὕμνον. Καὶ τώρα; ὁ ἴδιος ἄλας ζητοῦσε νὰ τῆς πάρῃ τὸ θρόνον τῆς, τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἴσως καὶ τὴ ζωὴ τῆς!

Ἀφοῦ πέρασαν σκάλες καὶ διαδρόμους, δρέθηκαν τέλος στὰ ὑπόγεια.

Στὸ βάθος τοῦ πιδ μακρινοῦ ὑπογείου, ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα διέκρινε ἓν ἀνοιγμα, σχεδὸν βουλωμένο ἀπὸ κάτ' εἶδους παλιοπράγματα ποὺ ἦταν σιβαγμένα ἐκεῖ κάτω, ἀπὸ χρόνιαν, ἴσως ἀπὸ αἰῶνες...

Ὁ Μαρσύτης ἀνοίξε μιὰ γρίλλαν κλεισμένη μὲ κλειδωνιά, ποὺ αὐτὸς ἔφερε τὸ μυστικὸ της καί, μαζί μὲ τὴν δὴ ἐκπιπτοῦσε, μπῆκε στὸ τοῦνελ.

Ὁ γέρος πῆγαινε μπρός, κρατώντας ἓνα φανάρι.

Ἀμέσως ἡ Ζίνα αἰσθάνθηκε νὰ τὴν πνίγῃ στὸ λαιμὸ μιὰ βαρὶὰ ὀσμὴ κι' ἔκανε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

Στὸ ὑπόγειο αὐτὸ ἦταν τόσο λί-

γος ὁ ἀέρας, ὥστε ἡ φλόγα τοῦ λύχνου χαμήλωνε κάπου-κάπου, σχεδὸν ἐσθνε. Ἐνας βαθὺς ἀντίλαλος σηκωνόταν μὲ τὸν παρμηκρὸ ἦχο.

Τὰ βήματά τους ἀντηχοῦσαν μ' ἓναν κρότον τρομαχτικό.

Πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους ἄκουγαν τὸ ποδοβολητὸ τοῦ πλήθους, σὰν μούγκρισμα κομμάτων.

Στοὺς τοίχους τοῦ ὑπογείου διάδρομου κυλοῦσαν νερὰ ποὺ ἀντανάκλυον τὸ φῶς τοῦ φαναριῶ. Ἀπ' τὴν ὀροφὴ κρεμόνταν σταλακτίτες. Στὴν ἄκρην τους ἦταν πάντα μιὰ σταγόνα ποὺ κάτ' ἐς πρὸς, προκαλώντας ρίγη στὸ σκυμμένο τράχηλο τῆς θείας ἢ τῆς ἀνεψιάς.

Μισὴ ὥρα περπάτησαν ἔτσι, σκοντάφτοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πότε σὲ καμμιὰ πέτρα, πότε σὲ καμμιὰ ρίζα.

Ἐρπετὰ κάτ' εἶδους ἐφευγαν μπροστὰ στὰ πόδια τους.

Ξαφνικὰ ἓνα ποντίκι δρέθηκε ἀνάμεσα στὰ πόδια τῆς Ζίνας, ποὺ ἄφησε μιὰ φωνή.

Σ' ὅλο τὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο ἀντηχῆσε ἡ φωνὴ αὐτὴ, σὰ νά-ταν ἄπειρες φωνές, ἡ μιὰ πιδ χαμηλὴ ἀπ' τὴν ἄλλη...

Τέλος ὁ Μαρσύτης ἐβύρσε τὸ φανάρι. Εἶχαν φτάσει στὴν ἐξόδον.

Ἡ νόχτα ἦταν τρισκότεινη. Ἡ πριγκίπισσα κι' ἡ μικρὴ ἐκθρονισμένη βασίλισσα, φηλαφώντας τοὺς τοίχους γιὰ νὰ μὴν πέσουν, ἐφθάζαν στὸ στόμιον, ποὺ ἦταν φραγμένο ἀπὸ ἄγρια βλάστηση.

—Ἀκολουθήστε με σιγά, ψιθύρισε ὁ γέρος.

Βαδίζαν ἐπίπωνα στ' ὀρθωμένο χῶμα. Μὰ ἓνας φλοισβὸς νεροῦ ἔφτανε ὡς τ' αὐτιά τους. Σὲ πέντε λεπτά εἶχαν φτάσει στὸ ποταμὶ.

Δὲ ἄγνωστοι ἐπιάσαν τὴν δὴ γυναῖκα καὶ τὴν ἐβάλαν σὲ μιὰ βαρκά.

«—Ἀκολουθήστε με σιγά, ψιθύρισε ὁ γέρος», (Σελ. 105, στ. γ')

Ο Μαρούσης με το μεγαλύτερο σεβασμό κάθισε δίπλα τους.

Η θάρκα έλυσε το σκοινί κι' άρχισε το πέραμα του ρεύματος.

Βρισκόταν στη μέση άκριβώς, όταν άκούστηκε μια άντρική φωνή:

—Τίς εί;

Ήταν ο σκοπός που φρουρούσε την άχθη.

Οι κωπηλάτες άφησαν άκίνητα τα κουπιά, μα ή φωνή άκούστηκε για δεύτερη φορά.

—Είμαστε φάραδες! φώναξαν τότε.

—Δέν φαρεύουνε τή νύχτα! άπάντησε ο σκοπός.

Κι' άκούστηκε ο ήχος του δπλου, που τó σήκωσε για να σκοπεύση.

Ένας πυροβολισμός άντήχησε και μια σφαίρα χώθηκε σφυρίζοντας μέσα στο νερό, δίπλα στη θάρκα.

«Σε λίγα λεπτά είχαν φτάσει στο ποτάμι». (Σελ. 105, στ. γ'.)

Λίγες τραβηγές άκόμη κι' ή θάρκα βρισκόταν έξω άπ' τη δικαιοδοσία του σκοποδής Βαλκανίας. Η άστονομία δέν μπορούσε τώρα πιά να τους πτηράξη.

Πάτησαν την άχθη μ' ένα βαθό στεναγμό. Ο Μαρούσης έδήλωσε ότι ή δουλειά του δέν είχε τελειώσει, κι' ότι δέ θ' άρηνε τις δυο γυναίκες πριν τούς εδρη στέγη να ξενυχτήσουν.

Άρχισε νέα πορεία, μακρινή κι' έπιπονη.

Τέλος φάνηκε ένα φως πάνω στο δρόμο. Το φως αυτό έβγαίνει άπ' ένα σπίτι, που στην πόρτα του κρεμόταν μια έπιγραφή: «Ξενοδοχείο της Χρυσής Σφαίρας». Ήταν ένα ξενοδοχείο μέτριο, μα σ' αυτό οι δυο έξοριστές θάβρισκαν φαί και κρεβάτι.

Δέν κινδύνευαν πιά καθόλου, άφού είχαν περάσει, άλοιμονο, τα σύνορα της άχάριστης πατρίδας.

Η άποστολή του Μαρούση είχε πιά τελειώσει.

Η πριγκίπισσα τοδ'ωσε ένα τραπέζι με μπουφάνια, μα ο γέρος άρνήθηκε.

—Η καλοσύνη ζέχνει την καλοσύνη, είπε. Η Μαγαλειοτάτη μούσωσε τη

ζωή. Εγώ της έδειξα μονάχα το δρόμο, «Μεγαλειοτάτη!» Πόσο είρωνικός φαινόταν αυτός ο τίτλος που άπεφύονταν σ' ένα φτωχό κοριτσάκι δεκατριών χρόνων, που έφευγε μπρος στη θύρα ενός ξεφρενιασμένου λαού!...

—Καλά, Μαρούση, φιθύρισε ή πριγκίπισσα, δέ σου δίνω λεπτά. Πάρε όμως αυτό το δαχτυλίδι. Όταν θά ξαναβρής τον πρίγκηπα, θά τού δάξεις για να καταλάβη πως πηγαίνεις από μέρους μας. Θά τού πής που έχουμε καταφύγει, κι' αν οι περιστάσεις δέν έπιτρέπουν να γυρίσουμε στη Βαλκανία, ο πρίγκηπας ές έρθη να μάς εδρη έδω.

Ο Μαρούσης πήρε το δαχτυλίδι κι' όποκλιθίκε.

Η πριγκίπισσα κι' ή άνιφιά της τοδ'ωκαν το χέρι, κι' εκείνος, δειλά σά

νάκανε έγκλημα, άγγιξε τα χέρια τους και γύρισε πίσω άπ' το δρόμο που είχαν έρθει κι' οι τρείς τους.

Γρήγορα χάθηκε μέσ' στη νύχτα.

Τότε οι δυο έξοριστές μπήκαν στο ξενοδοχείο και ζήτησαν δωμάτιο.

Μια όπηρετρια, κρατώντας στο χέρι μια λάμπα πετρελαίου, τις ώδήγησε στο «καλύτερο δωμάτιο του ξενοδοχείου».

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΤΙΑΤΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Χειμώνα άναθυμεί το Μάρτη ή μόρτα: σύννεφα μαύρα, τρισκοτεινιασμένα, φαντάζουν πιδ θολά, πιδ βαρεμένα σ'αυτή του δειλινού τη σύθαμπη ώρα.

Μα τις στιγμές αυτές που ή σκέψη έμένα της μαύρης συλλογής τρυγεί τα δώρα, μια ήλιαχτίδα ξάφνου εύτυχοφρα τά σύννεφα θά σκίση τά σβυσμένα

και θά τά βάψη όλόχρυσα, μηνώντας την άνοιξη, που κάτω οδράνιες αύρες μηνών τον έρχομό της μέσ τις μαύρες

τις μόρτες... Μια ήλιαχτίδα θά μηνύση την άνοιξη και όδ'ι θά σκουρίση.

του άχνου Χμητού τις κορυφές φιλώντας.

ΙΩΑΝ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

Η ΤΣΑΓΕΡΑ

Μια φορά ήταν μια τσαγέρα περήφανη και, είχε δικη, μα την άληθεια, να όπερηφανεύεται για τη ζωγραφισμένη και χρυσωμένη πορσελάνα της, για το χαριτωμένο λιγνό λαιμό της και για το πλατό και βολικό χερούλι της. Γι' αυτά μιλούσε κάθε τόσο. Λέξη όμως δέν έλεγε για το σκέτασμα της, το ραγισμένο. Αυτό, φυσικά, ήταν μεγάλο έλαττωμα, μα ποιος μιλάει για τα έλαττωματά του; Γι' αυτή τη δουλιά φροντίζουν με το παραπάνω οι άλλοι.

Η τσαγέρα ήξερε πως τα φλιτζάνια, ή ζαχαριέρα, ή γαλατιέρα, όπως κι' ο δισκος, κι' όλο το σερβίτσιο, περισσότερο κουδούνιζαν για το ραγισμένο σκέπασμα παρά για τη χάρη του λαιμού της και για τις ωραίες ζωγραφιές που τη στολίζουν.

«Ω! τί ζήλεια και τί κουρκουσουριά!» έλεγε μέσα της. «Ε, ώ, τα έξρω τα ψεγάδια μου, γι' αυτό είμαι τόσο ταπεινή. Κουσουριά έχομε όλοι μας: δυο για χάρες, άλλοι έχομε πιδ πολλές κι' άλλοι λιγώτερες. Τα φλιτζάνια έχομε ένα χερούλι, ή ζαχαριέρα ένα σκέπασμα: εγώ έχω κι' άπο το ένα κι' άπο το άλλο, κι' έδω ά' αυτά έχω κι' ένα λαιμό που τον ζηλεύουν όλοι: για όλες αυτές τις χάρες είμαι ή βασιλισσα του τερβίτσιου του τσαγιού. Η ζαχαριέρα, ή γαλατιέρα, δέ λέγω, έχομε μέσα τους πράγματα καλά κι' ευχάριστα στη γεύση. Μα εγώ είμαι ή πηγή που χαρίζει την τέρψη και την άπολαυση. Άπο μένα έρχονται και ζητούν οι άνθρωποι την ύγεια και την ζωηρότητα. Εγώ μεταμορφώνω μέσα μου, με τη βοήθεια των φύλλων που φέρνουν άπο τη μακρινή Κίνα, το άνοστο βραστό νερό σ' ένα θείο νέκταρ!»

Αυτά κι' άλλα έλεγε συχνά ή τσαγέρα. Και τί χαρά ένοιώθε ήταν το λεπτοκαμωμένο χέρι ενός ωραίου κοριτσιού την έτήκωνε για να προσφέρει τσάι στους καλεσμένους που έρχόνταν με τά πιδ όμορφά τους ροδχα στο φωτοπεριχωμένο σαλόνι!...

Άλλά μια μέρα το λεπτοκαμωμένο χεράκι στάθηκε άπρόσεκτο. Η τσαγέρα έπεσε: άλλοιμονο! ο λαιμός της έγεινε κομμάτια, το χερούλι ξεχώρισε, και το σκέπασμα το ραγισμένο, βάλτε πιά με τή νού σας τί άπόγινε. Η δουλοχισμένη τσαγέρα, περμένη στο πάτωμα έχυσε σάν όλόθερμα δάκρυα το μοσχοβολημένο τσάι της!

Δέν περιγράφεται ή συμφορά της. Μα το χειρότερο ήταν που όλοι γελοόσαν όχι με την άπτοχιά της ωραίας «εδστοινίδος» όσο με την έλεσινή κατάρση της άμοιρης άκρωτηριασμένης τσαγέρας.

«Ποτέ μου δέ θά ξεχάσω αυτή τη

φρικτή στίγμη» έλεγε ή τσαγέρα ύστερα άπο πολλήν καιρό, όταν διηγόταν την ιστορία της ζωής της. «Με είπαν άπόμαχο, και μ' αυτή τη θριασά με πίταξαν σε μιάν άκρη και με χάρισαν σε μια φτωχούλα.

«Έπέσει λοιπόν στη φτώχεια, κατρακύλησα στη δυστυχία. Η ζωή μου δέν είχε πιά κανένα σ' όπό. Έτσι θαρρούσα. Κι' όμως άπο τότε άρχισε για μένα ή καλύτερη, ή άληθινή ζωή.

«Με γέμισαν με χάμα. Μου φάνηκε σάν να μ' έθαβαν. Μέσα στο γάμα, όμως, φύτεψαν το βολβό ενός λουλουδιού. Ποιος τον φύτεψε; ποιος μου τον έχάρισε; δέν το έξρω: για μένα όμως ήταν το πιδ μεγάλο δώρο που μπορούσαν να μου κάνουν.

«Και νά, ο βολβός αυτός ζωντάνεψε, σπαρτήρες κι' έγινε για μένα καρδιά, μια ζωντονή καρδιά, που ώ: τότε δέν είχα. Μια πρωτογνώριστη δύναμη ένοιωσα στο είναι μου, σάν ένας παλμός κτυπ' ως μέσα μου. Ο βο'ός έφύτρωσε. Τα αϊθήματα που κοιμώνταν στα βάθη του έσπασαν σ' ένα ωραίο λουλούδι. Το λουλούδι αυτό, το είδα, το στήριξα και μπρος στην όμορφιά του έέχασα όλ' τελα τον έαυτό μου. Δέ μου είπα «εδχαριστώ», δέν με συλλογίστηκε δόδλου. Όσοι τώδλεπαν θαύμαζαν, έξεθεσίαζαν το χρώμα του, την εδωδιά του. Κι' έγώ ήμουν όλο χαρά!

«Μια μέρα ήλθε ένας καλλιτέχνης και το είδε. Στάθηκε έμπρός του έκστατικός άπο θαυμασμό, κι' είπε πως «τέτοιου λουλουδιού τού άξιζε μια γλάστρα πολυ όμορφότερη άπο μια παλιοτσαγέρα». Για να το ματαφυτέψουν μ' έσπασαν σε δυο κομμάτια. Τι πόνος διπλός, πόνος στην καρδιά και πόνος στο κορμί!

«Το λουλούδι που γεννήθηκε στί σπλάχνα μου το πήγαν στο ωραίο σκλόνη, εκεί που έζησε τόσο εύτυχισμένη μια φορά. Κι' έμένο; έμένα μ' έριξαν σε μια παράμερη άκρη του κήπου, όπου βροίσκωμαι ώ: τώρα, πεταμένο παλιό συντρίμμι!... Άλλά τί μ' αυτό; Μέσα μου ζή πάντα ή έιθύμησή. Κι' αυτή δέν μπορεί κανένας να μου την πάρη»

(Παράφραση άπο τού «Ανδερσεν»)

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΡΗΤΑ

15

Της πείρας τά μαθήματα βγιλμένα άπο παιθήματα, δικά μας ή και ξένα, είναι τά πιδ καλύτερα, και μένουνε βαθύτερα 'ς το νού μας χαραγμένα.

CHEF

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

Μια κι' έτοχε, έπειτα πιδ τόσο χρόνια, να βρεθώμε αυτό το καλοκαίρι στην πατρίδα, έπρεπε δίχως άλλο να περάσουμε κι' άπ' την παλιά μας γειτονιά, να ιδώμε το παλιό μας σπίτι, όπου είχαμε καθήσει τόσο καιρό κι' όπου περάσαμε τόσες παιδικές χαρές.

Έν' άπόγεμα άποφασίστηκε αυτή ή έκδρομή. Έτοιμαστήκαμε, ξεκινήσαμε.

Δέν έξρω αν όλοι ήταν τόσο συγκινημένοι. Εγώ όμως και τ' άδελφια μου νοιώθαμ' ένα δυνατό καρδιοχτύπι.

Δέ βγάζαμε μιλιιά. Όταν μπήκαμε στο γνώριμο δρόμο με τις άκακίες, νομίζαμε πως μπήκαμε σ' έκκλησιά. Και, μα την άλήθεια, ο δρόμος τώρα ήταν σωπηλός σάν έκκλησιά.

Ποτέ δέ φανταζόμαστε πως ο δρόμος αυτός, που στη μνήμη μας έμενε ποιοτάραχος και γεμάτος, παιδικές φωνές, θάταν τώρα τόσο ήσυχος κι' έπίσημος, σάν τά σπίτια όπου κατοικούν γέροι μοναχί, χωρίς παιδιά: σάν τά γέρων τριγυρνούν ανάμεσα στα παλιά έπιπλα, και τά δωμάτια, σιωπηλά πάντα, μοιάζουν σά να προσμένουν άπο στιγμή σε στίγμή, να όποδεχθούνε το θάνατο.

Καλή μας γειτονιά! Γιατί να γίνης έτσι; Ίσως ή πόλη τραβήχτηκε προς το δυτικό μέρος κι' οι γειτονίες αυτές έρήμωσαν. Ίσως ήταν κι' ή ώρα του δειλινού. Ίσως ήταν και μια άπλη σύμπτωση. Μα, όπως νάναι, ή γειτονιά αυτή μας συγκίνησε τόσο με την ήσυχία της! Μια εδλάθεια έπλεε τριγύρω: φτερογίγαν έδω τότες άναμνήσεις!

Οι άκακίες έχονε μεγαλώσει. Είναι πνιγμένες στα φύλλα και στ' άνθη. Τα σπίτια όμως έχονε παλιώσει, ά έχονε πολυ παλιώσει. Η σκεπή εκείνου του χαμηλού έχει κάμει κοιλιά.

Και—ποιός θά το πιστέυει!

Η γριά-Καλή, τού άπ' τότε ήταν άσπρη και σκυφτή και τη θυμόμαστε που καθόταν πάντα το δειλινό, ως που να πέση ή ήλιος, μπροστά στην πόρτα της, ασάλευτη και σοβαρή, σά Μοίρα, να τη πάλι ή κυρά Καλή, στην ίδια θέση, ασάλευτη σάν παλιωμένο μνημείο. Μα έχει άσπρίσει πιδ πολυ κι' είναι τώρα πιδ σκυφτή.

Γέρασε πολυ ή κυρά-Καλή, βαρέθηκε βέβαια τη ζωή της κι' όμως ο Χάρος την έχει ξεχάσει. Κάποτε που θά κοιτάξη τά κατάρχητά του, θά την πάρη το μάτι του τη γριά-Καλή, θά άρνησθ' άπο τόσο καιρό την είχε άφίσει να ζή και τότε, ξαφνικά, θά τη βρουν πεθαμένη το πρωί στο κρεβάτι της... Κι' οι γιατροί θά πουν πως πέθανε άπο συγκοπή, άπο γεράματα, ή δέν έξρω τί άλλο...

Κοιτάζει μπρος της άτόμη, όπως πρώτα. Μα φαίνεται πως δέ βλέπει πιά καλά τώρα: σέ κοιτάζει και θαρρείς πως σέ κοιτάζουν μαρμαρένια μάτια άγάματος. Πάνω στα βλέμματά της έχει πέσει ένας θαμπός άνοιχτογόλαχος πέπλος κι' έχει σβύσει όλη τη διαύγεια των ματιών της.

Μας κοιτάζει και μάς που περνούμε, τη μητέρα, τη θεία, τά παιδιά. Μα βέβαια δέ μάς γνώρισε ή γριά-Καλή.

—Τίποτα ξένει είν' αυτοί, θά συλλογίστηκε.

Ποδ να φαντασθ' πως εγώ, που μ' έβλεπε τώρα άντρα, ήμουν το ίδιο το παιδί που τόσες φορές είχε θυμώσει μαζί μου και μ' είχε μάλώσει, γιατί σήκωνα σκόνες στο δρόμο καθώς περπατούσα σέρνοντας τά παπούτσια μου. Θυμάμαι, ήθελα να μιμηθώ την άτμομηχανή, που σκορπίζει στα πλάτια της άφθονους άτμούς σάν ξεκινα. Και το δειλινό που γύρισα άπ' το σχολείο, με τη σάκκα στην πλάτη, περασμένη άπ' τοδ' ύλους, έννοιωθα έναν άκατανίκητο πειρασμό γι' αυτό το παιχνίδι που τόσο δίκαια έξόργιζε την κυρά Καλή.

Η μητέρα δέ θέλει να προσπεράσουμε: έτσι την αλωνόδια γριά. Την πλησιάζουμε λοιπόν την κυρούλα, και κεινη, όσο τη ζυγώνουμε, μάς κοιτάζει άπορώντας. Με τις πρώτες άποκαλύψεις, μένει έκθαμβή:

—Καλέ, σ' άσαι, κυρά-Φανίτσα! Τα παιδιά ν' αυτά; Παπαπά, χιλιόχρονα, πως μεγαλώσανε!...

Προσπερνούμε και την κυρά-Καλή. Έκεί κάτω, τί λαχτάρα, να το το σπίτι μας! Η ίδια φυσιογνωμία του, ή γνώριμη και συμπαθητική, με την τάρταρα του, την καπνοδόχη του πιδμοιαζε σάν Τοδ' κας φεσφορός, τά κάγγελα του μπροστά στην έσπορτα και το δέντρο, το παλιό δέντρο, τη γέρικη γαζιά!

Α, μάς πνίγει ή συγκίνηση, χείμαρροι άναμνήσεων κατακλύζουν και πλημμυρόυνε το νού μας. Κι' όσο πλησιάζουμε, τόσο το καρδιοχτύπι μεγαλώνει.

Τι κρίμα! Άπο τότε που φύγαμε, δέν τ' άβασαν καθόλου. Είναι έτσι παλιό, σά να γέρασε. Μα μάς άρέσει καλύτερα έτσι, είναι πιδ ευγενικό, παρά αν ήταν φρεσκοβαμμένο κι' έλαμπε άπο καινούργια.

Αυτά τά παράθυρα μάς φαίνονται παράξενα με τις κουρίνες τους τις βαριές. Τ' άχουμε τόσο συνειθίσει με τις μικρές, κομψές κουρίνες που είχαν κεντημένο άπάνω ένα τσαμπι σταφύλι. Πως το θυμάμαι αυτό το τσαμπι το σταφύλι που τώδλεπα πάντα μπροστά μου, κεντημένο σε κάθε τζάμι!...

(Έπεται το τέλος)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΛΥΑΣΧΗΜΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ι περσινολι τουλάχιστο από σās, θά θυμούνται εν' άστειο, — άς το πούμε έτσι, — πού έγεινε εις βάρος του φίλου μας Πόρκεπος της Ουαλλίας και της «Διαπλάσεως». Ήταν τότε στη Σύνοχη. Καί ποιος από κεί, άσπονδος...

φίλος του, μās έγραψε πώς πέθανε. Μās περιέγραψε μάλιστα συγκινητικά και τις τελευταίες στιγμές του. Φαντάζεσθε τη λύπη μας για το σκληρό αυτό θάνατο ενός τόσο καλού παιδιού και τόσο θερμού φίλου. Την έκδηλώσαμε με μια εγκάρδια νεκρολογία. Και σε λίγες μέρες, εκεί πού περιμέναμε κανένα μαύρο άγγελιόριο από την οικογένεια, λαβαίνουμε ένα λευκότατο γράμμα του ίδιου του πεθανένου, πού ούτε λέξη όμως μās έγραφε για... το θάνατό του. Ήταν φάρσα!

Για συλλογισθήτε τώρα τι άνοστη τι άνόνη, τι πένθυνη και τραγική φάρσα!... Να μās σπαράξει ο κύριος φαρσέρ με τέτοια είδηση, να μās κάνη να κλαίμε ένα ζωντανό, να δημοσιεύουμε τη νεκρολογία του, να τη διαβάξη το ίδιο το παιδί, να τη διαβάξη — τι φρίκη! — ή μητέρα του, να μās κάνη τέλος πάντων άνω κάτω, γιατί; για να γελάση!... Δεν ξέρω, αλλά μου φαίνεται πως μόνο με το θάνατο δεν μπορεί κανείς ν' άστειεύεται. «Όταν το κήνη, δείχνει πρώτα πώς δεν έχη γούστο κι έπειτα πώς δεν έχει καρδιά. Άκόμα πώς δεν έχει διόλου τάκτ, πώς δεν είναι άνθρωπος με άνατομή. Κι' όμως — τι περίεργο πράγμα! — αυτό το άχαρητόριο, το άπαλοιο άστειο, σ'όν τόπο μας το κάνουν πολλοί. Καί μικροί και μεγάλοι. Είναι από τα πιο συνειδημένα άστεία των Ρωμιών!

Στη «Διάπλασι» άξαφνα, μέσα σε σαράντα χρόνια, πρέπει νάγεινε δέκα φορές. Κι' άλλες τόσες τουλάχιστο θάκουσα στη ζωή μου το θάνατο κάποιου γνωστού, ή θά διάβασα στις έφημερίδες τη νεκρολογία του, και θά μάθαινα ύστερα πώς ήταν φάρσα. Τελευταία μάλιστα, σε μια τέτοια, μ' άνακάτεψαν και μένα. Αξίζει να σās διηγηθώ αυτή την ιστορία:

Στην Αλεξάνδρεια έχω ένα φίλο, τον γνωστότατο κ. Στέφανο Πάργα, διευθυντή των «Γραμμάτων». Έχω εκεί κι' άλλο φίλο, πού είναι φίλος και του κ. Πάργα, τον ποιητή κ. Καβάφη. Κι' άξαφνα, ένα πρωί, λαβαίνω από την Αλεξάνδρεια τηλεγράφημα με την υπογραφή του δεύτερου, πώς ο

πρώτος πέθανε από συγκοπή. Φυσικά το πιστεύω. Τι άπλούστερο παρά να πεθάνη ένας άνθρωπος από συγκοπή; Δηλαδή ούτε ιδέα μου πέρασε πώς μπορούσε νάταν ψέμμα! Δυσήθηκα φοβερά. Έδωσα τη θλιβερή είδηση στις έφημερίδες και στα έκδοτικά καταστήματα πού τα άνιπροσωπεί στην Αίγυπτο ο κ. Πάργας. Έσπευσα να γράψω συλλυπητήριο στην οικογένεια. Κι' ενφ' έσχεδιάζα να γράψω κι' εν άρθρο, λαβαίνω γράμμα από τον ίδιο, με χρονολογία νεώτερη από το τηλεγράφημα. Ήταν φάρσα! Ο φαρσέρ μεταχειρίστηκε τζόνομα του κ. Καβάφη για να γίνη άσυζητητέ πιστευτός να με κάνη να διαδώσω την ψευτιά του, να γράψουν οι έφημερίδες, να σταλούν απ' έδω συλλυπητήρια, να ναισικτωθώ ο κόσμος, κι' ο κύριος... να γελάση!

Ήθελα νάξερα αν σείς βρίσκει έγνος άστειού σε μια τέτοια ιστορία! Ήθελα νάξερα αν δεν σās κίνη άπεραντίας άηδία, φρίκη και άγανάκτηση. Ω, νάι. Καλά παιδιά σιν και σās, δεν μπορεί να σκέπτονται και να αλοθάνουνται άλλοιούκα! Θά το βρίσκετε πολύ κακό, πολύ άσχημο. Και όμως, το ξαναλέω, είναι μια άπ' τις πιο συννησιμένες φάρσες των Ρωμιών. Το νομίζουν μεγάλη έξυπνάδα να στείλουν ένα τηλεγράφημα ή ένα γράμμα με ξένο όνομα, για νάναγγέλλουν το θάνατο κάποιου ζωντανού. Και δεν το έχουν για τίποτα να σπαράζουν και νάναστατώσουν τους συγγενείς του, τους φίλους του, ένα σωρό άνθρώπους, μόνο και μόνο για να λιβουν αυτί την ευχαρίστηση ενός γέλιου! Πώς να τους χαρακτηρίση κανείς; πώς να τους ονομάση; Μά την αλήθεια, δεν βρίσκω έπίθετο πού να τους ταιριάζη! Ο κ. Πάργας, γράφοντάς μου ύστερα για τον άγνωστο φαρσέρ, τον έλε «υπάνθρωπο». Νάι, αυτό του ταιριάζει. Γιατί άνθρωπος δεν είναι βέβαια όποιος κάνει τέτοια. Είναι «ον κατώτερον άνθρώπου»...

Κάποτε, μερικοί απ' αυτούς το κάνουν και μ' άλλο σκοπό: θάλουν να βλίσουν ένα έχθρό τους, άπλως για να εκδικηθούν και να ώφεληθούν αυτοί από τη ζημία του. Έχουμε και τέτοια παραδείγματα. Άλλά να σās πώ την ιδέα μου; Οι κακοήθεις αυτοί μου φαίνονται λιγότερο άξιοκατάκριτοι από τους άλλους. Κακά και ψυχρά, αλλά επιτέλους έχουν ένα λόγο: Πηγαίνουν να εκδικηθούν, να ζημιώσουν, να κερδοσκοπήσουν. Οι άλλοι όμως πού πηγαίνουν μόνο να γελάσουν, να παίξουν, να διασκεδάσουν; Άν ήμουν δικαστής, 'ς αυτούς θά έβαζα διπλή την τιμωρία.

Σās άσπαζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του Άκαδημαϊκού JULES SANDEAU].

Η'. (Συνέχεια)

Κι' όχι μόνο για τις γνώσεις πού δίνει, πκρά και για τις σκέψεις πού προκαλεί. Μπορεί στην άνάγκη να μās χρησιμεύση ως σύμβουλος, οδηγός και παρήγορος στις θλίψεις και στις δυστυχίες της ζωής. Μās διδάσκει τη γενναιότητα, την ύπομονή, την πίστη. Μās δείχνει τι μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος πού βρίσκεται άξαφνα μονάχος σε μια έρημιά, και πόσο έφρευρετικό κάνει το νοού του ή μεγάλη άπελπισία. Μās δείχνει άκομα πώς ή φυχή, όταν έρθη μόνη άπέναντι στη φύση, ανυψώνεται κατ' άνάγκη στο Θεό. Τότερ' από την Άγία Γραφή, δεν γνωρίζω άλλο βιβλίο με τόση προσηγορητική δύναμη. Αότς είναι ο Ροβινσών του Δανιήλ Δεφός. Άλλά τι φτάνει ο συγγραφέας, αν ο Στέφανος δεν ήξερε να διηγηθώ την ιστορία του πκρά άκρες-μέσες χωρίς συνοχή και χωρίς καμιά χάρη;

Τελοσπάντων, ο διαγωνισμός έπλησίαζε να τελειώση, γιατί όλα σχεδόν τα παιδιά είχαν πη παραμύθι. Κι' ο πιο πιθανός νικητής ήταν πάλι ο Φουκιώτης, γιατί το γούστο του άκροατηρίου από τη φάλαινα είχε ξαναγυρίσει στις άσπρες άκούδες. Έκείνος μάλιστα το είχε για βέβαιο το βραβείο κι' από τώρα έτρεχαν τα σίλια του πού συλλογιζόταν τα έλαχρήνια κουλουράκια...

Άλλά ή χάρά του δεν έδύταζε πολύ. Γιατί ο καπετάν-Κουπιός, πού ως τη στιγμή εκείνη ήταν άκροατής και κριτής του Διαγωνισμού, αποφάσισε να κατεβή στην κονίστρα, να πη κι' αυτός ξεπαραμύθι.

Έδωξεν δυο-τρεις φορές, όχι τόσο για να καθάριση το λαιμό του, αλλά για να επιβίλλη σιωπή στο άκροατήριο.

Με χαρά, με περιέργεια, όλοι φιλύριζαν:

— Σταθήτε, παιδιά, νάκούσουμε και το παραμύθι του καπετάνιου! Μόνο ο Φουκιώτης κινείνιζε.

Θ'.

Ή Αυτού Μεγαλειότης, Θωμάς δ Α'.

Ο Κουπιός άρχισε έτσι:

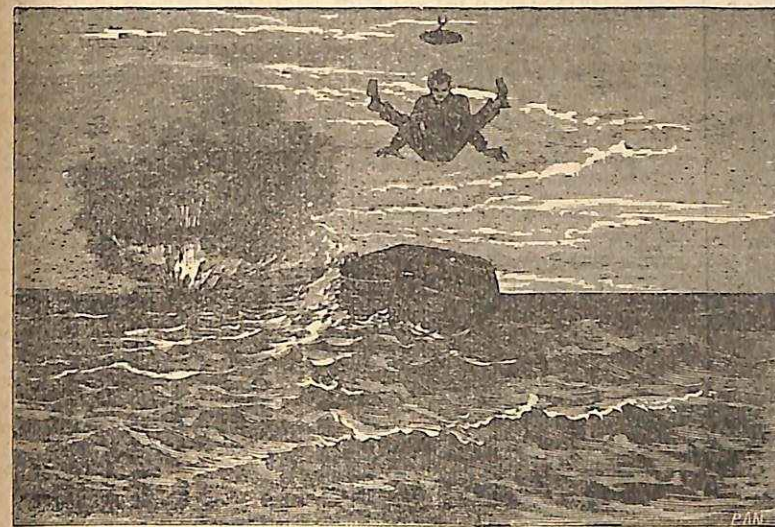
«— Εγώ, παιδιά, θά σās διηγηθώ την ιστορία του συχωρεμένου του προπάπου μου, του Θωμά Κουπιός, πού από ναύτης άπλως στη φρεγάδα Έννυώ, έφτασε να γίνη βασιλιάς 'ς ένα νησί της Ωκεανίας.

— Καλέ, τι μās λέει; φώναξαν τα παιδιά έκστατικά. Έγιναν λοιπόν από τη γενιά σου και βασιλιάδες;

«— Ένας μοναχός, άποκρίθηκε ο Κουπιός με μετριοφροσύνη; αλλά καθώς μου λέει ο πατέρας μου, φτάνει

κι' ο ένας αυτός για να είμαι από βασιλική γενιά. Άκούστε λοιπόν πώς έγινε το πράγμα.

«Ή Έννυώ ταξίδευε στ' όμεγάλο Ειρηνικό Ωκεανό. Αότς, καθώς το λέει και τζόνομά του, είναι μια άπέναντη θάλασσα ειρηνική, γαλήνια, ήσυχη σάν

«Κι' άφού έκαμε καμιά είκασιάρια τούμπες στον άέρα...» (Σελ. 109, στ. 6')

άηνάκι, κι' έχει ένα πλήθος νησιά. Οι νησιώτες όμως αυτοί, όποιος ξένος πέσει στο νησί τους, τον πιάνουν, μωρέ μάτια μου, τον βάζουν στη σούβλα και τον τρώνε.

— Τό ξέρω! φώναξε ο Φουκιώτης. Αότς τους λένε καννίβαλους!

— Κι' άνθρωποφάγους! έπρόθεσε ο Χοιρομήτης.

— Αότοι δά ήθελαν να φά ε τον Παρσικεύα, έπες κι' ο Στέφανος.

— Τό λοιπόν, έξακολούθησε ο Κουπιός, ή Έννυώ ταξίδευε στον Ειρηνικό κι' είχε τον άέρα πρόμο, κι' έκανε τους δώδεκα κόμπους της χωρίς καθόλου να λαχανιάξη. Μά κεί, στα καλά καθούμενα, κι' έγώ δεν ξέρω πώς, πιάνει φωτιά το άμπάρι της. Χύνουν νερό, γόνουν, τλουμπάρουν, τλουμπάρουν το κακού! Τίποτα δεν μπόρεσαν να κάνουν. Κι' έπειτα από λίγες ώρες, ή καλή σου ή φρεγάδα άναβε όλη σάν όσκα!

— Καλέ, πιανού τα πουλάς αότά; φώναξε έδω ο έξυπνος ο Άγκιστρης. Πού άκούστηκε να καή πράρμα μέσα στο νερό;

— Κι' όμως νά! άποκρίθηκε ο Κουπιός. Ή Έννυώ κήγχε μέσα στο νερό. Και ξέρετε γιατί; Γιατί ή φωτιά έφτασε κοντά στην μπαρουτοθήκη! Τότε οι ναύτες είδαν πώς άλλη σωτηρία δεν είχαν παρά να το σπρίψουν. Άφισιν λοιπόν τις τουλούμπες κι' όρμησαν στις θάρκες. Μά κεί πού πολεμούσαν να τη ρίξουν στη θάλασσα και να πηδήσουν μέσα, μπάμ! μπούμ! άνάβει ή μπαρούτη! Άστραπές και όροντες μέσ'

τάμπάρι! Τό καράβι γίνεται κομμάτια, πετιέται ψηλά στον άέρα κι' ύστερ' άνοίγει ή θάλασσα και το καταπίνει. Είδες τώρα, έξυπνέ μου Άγκιστρη, πώς μπορεί να καή κι' ένα πράρμα μέσ' το νερό...

«Τέλος πάντων, ή Έννυώ πάει, χάθηκε

κι' από τους ναύτες δεν έμεινε ζωντανός πκρά ή νας ο Θωμάς Κουπιός ο παππούς μου. Θά πητε πώς; Θά σās το πώ: Μαζί με τα συντρίμια της φρεγάδας, πετάχτηκε κι' αότς έκατόν είκοσι μέτρα ψηλά, κι' άφ' έκαμε καμ-

μιά είκοσιάρια τούμπες στον άέρα, έπες όρθος μέσα σε μια θάρκα της φρεγάδας, πού έτυχε να πλέη από κάτω του. — Τι τυχερός άνθρωπος! φώναξαν τα παιδιά.

— Πρέπει να ξέρετε όμως, πώς ο Θωμάς ο Κουπιός ήταν ο πιο έξυπνος ναύτης κι' ο πιο δυνατός, άντρουκλας 'ς αμει-πάνω, κι' όμωρος σάν άγγελος, κι' σόγνικός, και γραμματισμένος, το στολίδι και το κομάρι της φρεγάδας. Ίσα 'ς αμει-πάνω τις ή μέρες ήταν να προβόχαι. Μόνο για τι έκάηκε ή Έννυώ, ο προπάππος μου έμεινε άπλως ναύτης. Είδεμ ή και άξιωματικός θά γινόταν, και με βασιλιάδες θά μιλούσε, γιατί ήταν άξιος για όλα, για όλα!

«Βλέποντας το λοιπόν πώς ήταν μένος μέσ' στη θάρκα και στη μέση του μεγάλου Ωκεανού, ούς τήχας ούτε τίποτα παρά σκέφτηκε πώς, άφού γλώτσε μ' ένα τέτοιο θάμμα απ' τα νύχια του Χάρου, χωρίς άλλο ο Θεός είχε βάλει το χέρι του άπάνω του. Άρχισε το λοιπόν να λάμνη δυνατά, με την έλπίδα ή νάπαντήση κανένα περαστικό καράβι και να τον πάρη, ή να φτάση σε καμιά στεριά και νάράξη. Έλαμνε δέκα μέρες και δέκα νύχτες, χωρίς να θάλη πουσικά στο στόμα, χωρίς να πη μια στάλα νερό και χωρίς να βλεπή άλλο παρά ούρνυο και θάλασσα.

«Άπάνω στις έντεκα μέρες, πκρά τάς τα κουτιά, ξηλώνει τη σόλα του παπουτσιού του και την τρώει. — Πώ, πώ, πώ, πώ! φώναξε ο μι-

κρός Μαρίδας. Χαρά στο στομάχι του!...

— Άπάνω στις δώδεκα μέρες, άνοίγει μια φλέβα του χεριού του με τη μύτη του λάζου του και ρουφάει το ίδιο του το αίμα.

— Έλα δά και σύ, καϊμένε! έπες ο Άγκιστρης.

— Άπάνω στις δεκατρείς μέρες, ξαπλώνεται μέσα στη θάρκα και ξαπλωμένος παρακαλεί το Χάρο να τον λυπηθώ και νάβρω να τον πάρη. Γιατί είχε νάτανήσει πεσσι και κόκκαλο, τσίρος μοναχός. Μά ο Χάρος, φαίνεται, είχε άλλη δουλειά και δεν άκούγε. Έτσι, ο προπάππος μου, αν και σε τέτοιο γάμ, έξακολούθησε να ζή.

«Πόσον κενό έμεινε ξαπλωμένος κι' αίνητος μέσα στη θάρκα, ούτε κι' εκείνος δεν ήξερε να μās πη. Ο καιρός περνούσε χωρίς να τον καταλαβαίνη. Τό μόνο πού θυμάται είναι πώς μια μέρα, ξυπνώντας, είδε πώς ήταν πλαγισμένος μαλακά-μαλακά άπάνω σε δροσερό χορτάρι, κάτω από ώραια φουντωτά δέντρα, πού στούς κλώνους τους κελαιόδουσαν χιλιάδες πουλάκια. Στην άρχή του φάνηκε πώς είχε πεθάνει και πώς, σάν καλός χριστιανός, ήταν στον Παράδεισο.

Άφού όμως έτριψε καλά τα μάτια του κι' είδε τρυγύρω του κάτω άλλόκοτα μούτρα, σκέφτηκε πώς θάταν στην Κόλαση, τριγυρισμένος από Διαβόλους...

«Έφτασε να γίνη βασιλιάς 'ς' ένα νησί της Ωκεανίας». (Σελ. 108, στ. γ')

Καμιά έξηναριά άγριάνθρωποι, μαύροι, ό ένας πιο άσχημος από τον άλλο, καθόνταν γύρω του διπλοπόδι και τον κοίταζαν προσεκτικά και σ' αμει-πάνω άναμταξί τους συμβόλιν.

(Έπειτα: συνέχεια)

Μετάφρασις Η. Ι. Φ. και Γ. Ε.

181. Μεταμορφώσεις.

Διά 3 μεταμορφώσεων ο εἰς νά γίνῃ τρεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σφαιριστοῦ

182. Ἀκροστιχίς

Τάχρικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον αὐτοκρατορά:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης 3, Ποταμός τῆς Γαλλίας 4, Ἀστερισμός 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Ταυγέτου

183. Φωνηενόλιπον

λλ—κρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σέρ Βαβεργάρ

184. Γρίφος

Π φα φα

Π Π φα φα

Π Π Τ πε Ο

Π Π φα φα

Π φα φα

Ἐστάλη ὑπὸ Λεον. Πατρ. νου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

185. Rébus

AV vous goût E27 LX ir ?

II E d'un FE

prenant

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φρόνιμο Ζιζάνιο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀκηθεσων τοῦ φύλ. 46

658. Μένανδρος (μέν, ἄνδρος.)

—659. Πηγὴ (πί, γή.) —660. Χρόνος — Κρόνος — Κρίνος. — 661.

Ἡρα. — 662. ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑ

(Ἐστία, Ἄμμος, ὄσις, Πάμμος,

Τοῖος, Ἀμασίς, Ἴος). —663 —664

1, Ἡ Βιέννη. 2, Ἡ Ἀγκυρα. —

665. ΘΑΛΗΣ (Θεσπία, Πάδος,

Χαλκίς, Σουθδία, δικάς.) —666

Τα ἀλλοτριῶν μὴ ἐπιθυμεῖ. —667

Ἐπερ πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ἱερὰ ἢ

πατρίς. (ὑπὲρ πάντα τὰ ἐπὶ γῆς.

ἰ ἐρ, αἰ, πα τρεῖς.)

668. ALBION CANADA Bac-

LION chus, Irlande, Fran-

BON cois, Océanie, Ca-

UN Dre, AlbAnie.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑσ. 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ

ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τί-

μημα). Πέσαν τῶν 10 λέξεων 40

λεπτά ἢ λέξεις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα

λεπτά 50, καὶ μὲ κεφαλαία 100, 60.

Ἐχωριστὸς στίχος δραχμὴς 2.

Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ' — 407)

ΟΡΟΒΕΡ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκτήσῃ

στενιότερα γνωριμία μὲ ὅλα

τὰ Διαπλασάπουλα πλὴν εἶναι

Πρόσκοποι καὶ φιλαθλοί.

(ΚΓ' — 408)

Ψηφίζω τὴν Ἑλληδοπλεχτὴ

Πορφύρα. — Ὀνειρο τῆς Κό-

πρου.

(ΚΓ' — 409)

Μπαίνοντες στὸ Διαπλασιόκο-

μο, κηρύττουμε τὸν πόλεμον

σ' ὅλες τὶς παρῆς πλὴν ἀνακαλύ-

πτουν. — Χάρων, Νικήτης.

(ΚΓ' — 410)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ.

Δ Βραβεῖα τρία. Προθεσμία μη-

ναία. Βερίγγιου. Ἀβερῶφ 7 Γ,

Ἀθῆναι. — ΣΜΥΡΝΗ.

(ΚΓ' — 411)

Αγαπητὰ Διαπλασάπουλα ἢ ΠΑ-

ΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ ζητάει τὴν

υποστηρίξιν σας.

(ΚΓ' — 412)

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γραφεῖα — Μόνιμος Δῖος: Ἀθα-

νάσιον Κοκκινόν, Σωκράτους

29. Θεσσαλονικὴν. Ἀποτελέσμα-

τα Διαγωνισμοῦ μας. Καρτῶν: Α'

βραβεῖον: Ἀρατὸς (Δεκαπεντα-

της Πλοίαρχος χρυσοδετον). Β'

βραβεῖον: Ἀσσυρὰ (Παῦλος καὶ

Βιργινία). Ἐπαινοῦμεν: Μεγιστὴν

Ἀρχιδιὰρολον, Φασμα, Σανσελ-

λῶρ. Σκεψέως: Α' βραβεῖον Φά-

σμα (Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ χρυ-

σοδετον) Β' βραβεῖον: Μιραντα

(Υἱὸς Ταρζαν). Ἐπαινοῦμεν: Κε-

ραυνοβόλον Ἰλποτην, Γιοχεν

Καρλοτταν, Ἦσυχον Ἀκρογιάλι,

Διαβολοπαῖον. Λοιποὺς εὐχαρι-

στοῦμεν θερμότατα. (Παρακά-

λοῦμεν βραβευθέντας νὰ ἀποστεί-

λουν Δῖους Ταχυδρομικὰ ἐπιθα-

ρύνουν αὐτοῦς.) Ὑποστηρίζουμε

μὲ 96 ψηφους τὰ ὑπέρροχα ψευ-

δώνυμα: ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΩΝ ΘΡΑ-

ΚΩΝ, ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ, ΦΩΝΗ ΤΗΣ

ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ.

Ἀφρονιτικὴ ἔνσωσις, κα-

λὸν τέλος!! Ἰάσων=Πέτρ. Ἰσαλ-

λης, Πολυδεύκης=Ἰωάν. Πάσας,

μὲ στοίχημα!

(ΚΓ' — 413)

Ἐπαναστάτῃ, Ἀρῇ, Τριανταφυλ-

λένιαν, Ἀρατὴ, Βεατρίκη, νὰ

ἐλπίσω ὅτι θὰ τιμῆσετε τὸ οἰα-

γωνισμό μου; — Βασίλειος Ἀθάμας.

(ΚΓ' — 414)

Α νταλλάσσω μὲ ὅλα τὰ Διαπλα-

σάπουλα Μ. Μ. μέσω Δια-

πλάσεως καὶ c. p. ἀπ' εὐθείας:

p. r. Δευκωσίαν — Γκόρμπιο

(ΚΓ' — 415)

Μιράντα συμμαχοῦμαι; Ἄν δέ-

χῃσαι, γράψε μου. — Γκόρμπιο.

(ΚΓ' — 416)

Α ποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου:

Βραβεύεται ὁ Μαρίνος Κορι-

αλένιος. Εὐχαριστῶ θερμῶς Τρι-

ανταφυλλένιαν, Δίστ, Φασμα, Νε-

δωνα, Κυπρ. Ἰζόκευ καὶ Χρυσά-

σενον, πού εἶχαν τὴν εὐγενὴ κα-

λοσύνη νὰ παρουν μέρος.

Μιράντα

(ΚΓ' — 417)

Εἰσερχόμενος στὸ κομψὸ σαλόνι

τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅ-

λους καὶ ὅλες.

Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης

(ΚΓ' — 418)

Ἰαβέρη, ἀλληλογραφεῖτε; Κα-

λαματιανὸν Δουλοῦδι, ἐστεῖλαι.

Δῖος: Β. Ρ. 1631 Le Caire

(Egypte).

Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης

(ΚΓ' — 419)

Β ουτάντας εἰς τὴ θάλασσα τῆς

Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους

καὶ ὅλες. ΑΤΛΑΣ

(ΚΓ' — 420)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΟΜΙΧΛΗΣ

Π. Α. Σ. Δεχόμεθα στοίχημα,

γράφωμεν. Μυστηριώδεις Ἀ-

νικηνται, τόσο γρήγορα πεθα-

νατε; Ἀρχηγός, Ὑπαρχηγός, Μέ-

λη. Φόν-Κράτος: Δημ. Βασιλει-

δης, Φλόκος: Τύμβριος, Καλλι-

τέχνης: Λέων Πατριῶν, Κεραυ-

νός: Στελ. Σκοπελῆτης.

ΚΑΤΑΓΙΣ, ΣΙΜΟΥΝ

(ΚΓ' — 421)

Η Δῖος μου ἄλλαξε: Κ. Κ. Α.

poste restante διὰ τὸν Δια-

γωνισμόν τῆς (ΚΓ' 366).

Γρελλὴ Πεταλούδα

(ΚΓ' — 422)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν Μ.

Μυστικῶν. Βραβεύθησονται

δύο. Προθεσμία ὀμίηνος. Δῖος

ἢ τῆς ΚΓ' 158 Στείλατε ὅλοι.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ

(ΚΓ' — 423)

Ἰάσων=Τσάλης, Κιρυσθραύστης

=Πολυδεύκης=Πάσας. Σας

χαρίζομεν τὸ Χρυσόμαλλον Δέρας

γιά τὴν ἀνακαλύψιν σας.

Ἀργῶ, Παπαρούνα

(ΚΓ' — 424)

ΚΕΡΑΥΝΕ, πλῆθος ἰδονόμα μου

τόξεραν ἀπὸ πρῖν. Αἱ ἀποκα-

λύψεις σας γελοιοῦνται.

ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' — 425)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. Στὴν ΚΓ' 401 τοῦ

«Κράτους τῆς Σμύρνης» ἀνα-

γνωστεον: ΠΕΜΠΤΟΣ: Διηγῆμα-

τος (ἀντὶ Δημοψηφίσματος).

(ΚΓ' — 426)

Διαγωνισμός Καρτῶν. Προθε-

σμία τρίμηνος. Βραβεῖα τρία.

Χριστίνα, Ἀβερῶφ, 7—Γ'. Ἀ-

θῆνας. Ἀποτελέσματα (ΚΓ' 194):

Βραβεύθησαν: Βασίλισσα στίς

Παπαρούνες, Σμύρνη, Πανούκλα.

ΑΒΙΟΡΕΤΤΑ

(ΚΓ' — 427)

Α τυχε. Προσφυγῶμαι, στείλε

Δῖον. Ρίτα, Ἐπτάλοφν, Βε-

ρενίκη, Καρλοττα, Λάουρα, Ἐ-

παναστάτῃ, Ἰαβέρη, Νεφέλη, Χο-

λέρα, Πανούκλα, ἀνταλλάσσουμε

Μ. Μ.; Στείλατε Δῖον (ΚΓ' 258).

ΗΡΩ

(ΚΓ' — 428)

Διαγωνισμός καλλιτεχνικῶν καρ-

τῶν, ἀγρῶων. Προθεσμία

μῆνης Βραβεῖα δύο. Δῖος: Ε.

Μπαμπάλου, παροδὸς Κρέσνης, 6,

Θεο[ν]ίκη. Βεατρίκη, Τζέρμα

(ΚΓ' — 429)

Λ ΟΓΑΚΙΑ ΚΑΘΑΡΑ

ΚΑΙ ΛΙΓΟ... ΤΡΥΦΕΡΑ (!)

Ζουλού: Στὴν νομομαχία σου μὲ

τὸν Καρούμπα—Καρκαλέτο, εὐ-

χαρίστα θὰ μῶ γιά μαριτυράς,

μονο καὶ μόνο ἐπειθὶ βρισκομα-

στε στὰ μαχαίρια! Γιατὶ ὅμως

αὐτὴ ἡ προτίμησις;...

Κοπέρισκε καὶ «Κεραυνέ». Σὲ

καλοῦσας, καλοῖα μου! Ἦ οὐκ ἔ-

στὴ νὰ με βαφτίσεις μὲ τόσα ὀνό-

ματα... Ποιὸς τὴ χάρις μου...

«Σ. Β. Σ. Δ.». Μὴ βαρεῖς ξένους

τίτλους. Εἶναι μικροπρεπεία.

ΤΟ ΚΥΝΗΤΙ ΜΟΥ

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΕ, εἶσαι ὁ Κα-

τωμέρης. Ποιὸς σὺντε ἀπὸ τὰ

πάνον μέρη νάκατανεύσαι στίς

ἀποκαλύψεις; Πολύβιος=Δημη-

τρίος Κούλας. Ἰερε=Μυρσίνη

Μαρουδί.

Ψυοῦτε ὅλοι ἀγέρα

γιά τὰ βρῆτε τὸν ΤΡΟΥΓΕΡΑ

(ΚΓ' — 430)

«Σ. Β. Σ. Δ.»

Προκηρύσσω διαγωνισμόν

συνθέσεως ποιήματος. Συμμε-

τοχὴ 50 λεπτῶν, βραβεῖα τρία, θέ-

μα ὁτιδήποτε, προθεσμία ὀμί-

ηνος. Δῖος ἢ ἱδία.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(ΚΓ' — 431)

Ψευτοπαλληκαροῦ ΖΟΥΛΟΥ

Τὴν προσβολάρα δὲν μπε-